

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଶୁଭକାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ତେଣୁ ନିଜର ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ଏଣେ ତେଣେ ଧକ୍କା ଖାଇବାରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ, ଭ୍ରମରୀ ସଦୃଶ ଜ୍ଞାନର ଭୁଁ-ଭୁଁ କରି ନିଜ ଭଳି କରିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଥାର ଅନର୍ଥ ହେବା ଦ୍ଵାରା ଭାରତ କଉଡ଼ି ତୁଲ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇଯାଇଛି ?

ଉତ୍ତର:- ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅନର୍ଥ ହେଲା ଗୀତାର ସ୍ଵାମୀତ୍ଵକୁ ଭୁଲି, ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ସନ୍ତାନକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୀତାର ସ୍ଵାମୀ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଗୋଟିଏ ଅନର୍ଥ କାରଣରୁ ସମସ୍ତେ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଭାରତ କଉଡ଼ିତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ସରା ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ଏବଂ ତୁମେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଯାଉଛ ।

ଗୀତ:- କିସନେ ଯଦ୍ଵ ଖେଲ୍ ରଚାୟା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ଭୂଷଣ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଗଲେଣି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଦୁନିଆରେ ଆମ ଜୀବନରେ ବହୁତ ସୁଖ ଥିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଖୁସିରେ ଥିଲୁ, ଆମେ ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟରେ ବହୁତ ମଜାରେ ଥିଲୁ ତା’ପରେ କ’ଣ ହେଲା ? ରତ୍ନ ଗୁପ୍ତା ମାୟା ତୁମକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କଲା । ବିକାର କାରଣରୁ ହିଁ ଏହି ଦୁନିଆକୁ ନରକ କୁହାଯାଉଛି କାରଣ ସାରା ଦୁନିଆ ତ ନରକ ଅଟେ । ଯେମିତି ଭ୍ରମରୀର ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଉଛି, କାରଣ ଭ୍ରମରୀ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣୀତ୍ଵକର କାମ ସମାନ । ଭ୍ରମରୀର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ଗାୟନ । ଭ୍ରମରୀ କୀଟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ଘର ତିଆରି କରି ସେଥିରେ ତାଙ୍କୁ ରଖିଥାଏ । ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ନରକ ଦୁନିଆ, ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ କୀଟ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପୀ କୀଟମାନେ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ନୁହଁନ୍ତି । ଯେତେ ବି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ନରକବାସୀ କୀଟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର କୀଟ କେଉଁମାନେ, ଏକଥା କିପରି ଜଣାପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାବଂଶୀ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ବସି ଜ୍ଞାନର ଭୁଁ ଭୁଁ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଦେବତା ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏଠାରେ ଡିଷ୍ଟିପାରିବେ । ଯିଏ ହୋଇନଥିବେ ସେମାନେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ନରକବାସୀ କୀଟ ତ’ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା କହିଥା’ନ୍ତି ଯେ ନରକ ଦୁନିଆର ଏହି ସୁଖ ମଧ୍ୟ କାଳ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଥାଏ । ଏଠାରେ ଶତକଡ଼ା ତ ୫ ଭାଗ ସୁଖ ଏବଂ ୯୫ ଭାଗ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟରେ ତ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଅନେକ ଗାସ୍ତର, ଅନେକ ଧର୍ମ ତଥା ଅନେକ ମତ ହୋଇଗଲାଣି । ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟରେ ତ ଏକମାତ୍ର ଅଦ୍ଵିତୀୟ ଦେବୀ ମତ ରହିବ । ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ରହିବ । ତେଣୁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ତୁମେ ଜ୍ଞାନର ଭୁଁ-ଭୁଁ କରୁଛ ପୁଣି ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ଅନେକ ମତବାଦୀ ଅଛନ୍ତି । କେହି ପ୍ରକୃତିକୁ ମାନୁଛନ୍ତି, କେହି ବିଜ୍ଞାନକୁ, କେହି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଏହି ସୃଷ୍ଟି କଲ୍ପନା ମାତ୍ର ଅଟେ । ଏହିଭଳି ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ବେହଦର ବାବା ପ୍ରଦାପିତା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ମୁଖ କମଳ ଦ୍ଵାରା ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ମୋ ପାଖରେ ଥିଲ, ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ଗାସ୍ତର ଇତ୍ୟାଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବୁଦ୍ଧ ଦେବ ପ୍ରଭୃତି ଆସି ମଧ୍ୟ ନିଜର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ସମୟରେ ତ ଗାସ୍ତରର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁ ନାହିଁ । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ କ’ଣ ବାଇବେଲ ପଢୁଥିଲେ କି ? ତେଣୁ ସେହି ସମୟରେ ତ ବାଇବେଲର ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠୁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେମାନେ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ତ ଦେଖ । ମାୟା ରାବଣ ତୁମର କିଭଳି ଅବସ୍ଥା କରିଦେଇଛି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆସୁରୀ ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଅଟୁ । ତେଣୁ ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ରାବଣ ଜଳୁନାହିଁ । ତେବେ ଏହି ରାବଣ ପୋତି ବନ୍ଦ କେବେ ହେବ ? ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ହେଲ ଈଶ୍ଵରୀୟ ଦେବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ, ଏବେ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଅନେକ ଧର୍ମ ଭିତରୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଆତ୍ମାତ୍ମକୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେବେ ଏହି ଗୀତା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା ? ପ୍ରଥମରୁ ଯେଉଁ ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମ ଥିଲା ତା’ର ସମ୍ଭାରକୀ ସବୁ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା ? ଯାହାକୁ ପୁଣି ରକ୍ଷି-ମୁନିମାନେ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଏବେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଆସୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବେଦ କିଏ ଗାୟନ କରିଥିଲେ ? ବେଦର ପିତା କିଏ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ଗୀତାର ଉଗ୍ରବାନ । ଶିବବାବା ଗୀତା ମାତା ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ କୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସାଥୀରେ ରାଧା ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରଥମରେ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ।

ତୁମମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ସିଏ ଆମର ସବୁଠାରୁ ପରିଷ୍ଟ ବାବା ଅଟନ୍ତି— ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ହେ ଈଶ୍ଵର ପିତା ଦୟା କର । ଉକ୍ତମାନେ ତାଙ୍କୁଛନ୍ତି ଯେ କିପରି ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର ହେବୁ । ଯଦି ଉଗ୍ରବାନ ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଡାକିବାର

କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ଗୀତାର କଥା, କେତେ ଯତ୍ନ ଆଦି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏହିଭଳି ସବୁ ସନ୍ଦେଶ ପତ୍ରୀକା ଛପାଅ । ଏବେ କେତେ ଅନରଥ ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ଯେଉଁଠି ନାହିଁ ସେଠି ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ଲେଖିଚାଲିଛନ୍ତି । ଗୀତା କିଏ ରଚନା କରିଥିଲେ, କିଏ ଗାୟନ କରିଥିଲେ, କେବେ ଗାୟନ କରିଥିଲେ ଏସବୁ କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଟ୍ଟକର ମଧ୍ୟ ଯଥାରଥ ପରିଚୟ ନାହିଁ । କେବଳ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେଉଁଆଡେ ଦେଖ କୃଷ୍ଣ ହିଁ କୃଷ୍ଣ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ରାଧାଟ୍ଟକର ଭକ୍ତମାନେ ରାଧାଟ୍ଟକ ପାଇଁ କହିବେ ରାଧା ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଚଳିଥା'ନ୍ତା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କାହିଁକି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କରିଦେଉଛ । ଗଣେଶଟ୍ଟକ ମଧ୍ୟ କହିବେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ସେହି ଗୋଟିଏ ମଥୁରା ସହରରେ କେହି କହନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଆଉ କେହି କହନ୍ତି ରାଧା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । କେତେ ଦୃଢ଼ନଦ ରହିଛି । ଜଣେଟ୍ଟକର ମତ ଆଉ ଜଣେଟ୍ଟକ ସହିତ ମିଶୁନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଘରେ ବାପାଟ୍ଟକର ଗୁରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ପୁଅର ଗୁରୁ ଅଲଗା । ବାସ୍ତବରେ ବାନପ୍ରସଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଗୁରୁ କରାଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହାଟ୍ଟକର ବାନପ୍ରସଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିଛି । ଦୁନିଆରେ ଯିଏ ଯେତେ ବଡ଼ ଗୁରୁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସେତିକି ନିଶା ରହିଥାଏ । ଆଦିଦେବଙ୍କୁ ମହାବୀର ନାମ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି । ହନୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମହାବୀର କହିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ଶକ୍ତିମାନେ ହିଁ ମହାବୀର ଅଟ । ଦିଲ୍ଲୀର ମନ୍ଦିରରେ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସିଂହ ଉପରେ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ହାତୀ ଉପରେ ବସିଥିବାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ମନ୍ଦିରଟି ବଡ଼ ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ସେଠାରେ ଅବିକଳ ତୁମମାନଙ୍କର ସ୍ମାରକୀ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ତ ସେହି ସମୟରେ ନଥିଲ ତେଣୁ ତୁମର ଚିତ୍ତ ଦିଆଯାଇପାରିବ । ମନ୍ଦିର ତ ଦୃଢ଼ାପର ଯୁଗରେ ତିଆରି ହୋଇଛି ତେଣୁ ସେଥିରେ ତୁମର ଚିତ୍ତ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ସେବା ତ ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ କରୁଛ । ତେଣୁ ଏହିସବୁ କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ହିଁ ଅଟେ । ସେମାନେ ପରେ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ରଚନା କରିଛନ୍ତି ତେବେ ଆମେ ଯଦି ଗୀତାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ, ନିଦେବା ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବିବେ ଯେ— କିଏ ଜାଣେ ଏହା କେଉଁ ନୂଆ ଧର୍ମ ବାହାରିଛି ? ତେଣୁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସେମାନେ ତ ଏହି ଦୁନିଆରେ କେବଳ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ତ ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୋତେ ସବୁ ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚେତାଇ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ଭାରତରେ କେତେ ଅନରଥ ହୋଇଯାଇଛି ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଭାରତ କଉଡ଼ି ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ହିଁ ଗୀତା ମାତା ଦୃଢ଼ାବା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଲେ, ସେମାନେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୀତାର ସାମ୍ରାଜୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗୀତାର ସାମ୍ରାଜୀ ତ ଶିବ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଗୀତା ଦୃଢ଼ାବା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଲ ସଞ୍ଜୟ, ଗୀତା ଜ୍ଞାନଦାତା ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରାଚୀନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ରଚୟିତା କିଏ ? ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଲେଖିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର ନା । ତେବେ ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଦୃଢ଼ାବା ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ମମ୍ମା ରାଧା ହେବେ ଏବଂ ଇଏ ପୁଣି କୃଷ୍ଣ ହେବେ । ଏସବୁ ଗୁପ୍ତ କଥା ନା । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଜନ୍ମକୁ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ ପାରସ୍ପରିକ । ବ୍ରହ୍ମା, କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ଶିବବାବା— ଏସବୁ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଅଟେ ନା । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିବାନ ହେବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଯୋଗ କରୁଥିବେ, ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ପାରସ୍ପରିକ ହୋଇଯିବ । ଅସ୍ଥିର ଆତ୍ମାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପାରଣା ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ବସି ଲେଖ । ଶୁଭକାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆମେ ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନିଜର ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିତାଇବା ଉଚିତ୍ । ବିଚରା ଏଣେତେଣେ ବୁଲି ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି । କହିବେ ବି.କେ. ଏତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି କଥା ଥିବ ନା । ତୁମେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ସନ୍ଦେଶପତ୍ର ଛପାଇ ଗୀତା ପାଠଶାଳା ଆଦିକୁ ଯାଇ ବାଣ୍ଟିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଭାରତ ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଭୂଖଣ୍ଡ ତା' ସହିତ ସର୍ବବୋତ୍ତମ ତୀର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଯେଉଁ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦଗତି ଦେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନକୁ ଲୁପ୍ତ କରିଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ପୁନର୍ବାର ତାଙ୍କର ନାମକୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ । ବାକି ତ ସବୁ ହେଲା ବ୍ୟବସ୍ଥା କର । ତେବେ ଗୀତା ପାଠଶାଳା ତ ବହୁତ ରହିଛି, ତୁମେମାନେ ବେଶ ବଦଳାଇ ସେଠାକୁ ଯାଅ । ସେମାନେ ଭାବି ପାରନ୍ତି ଯେ ଇଏ ନିଶ୍ଚିତ ବି.କେ. ହୋଇଥିବେ, ଏଭଳି ପ୍ରଗନ୍ଧ ଆଉ କେହି ପଚାରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆର୍ଛା

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଆସି ଏହି କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ବାବା ସାମ୍ବରଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହୋଇଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ଦେବତା କୁଳ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବ । ଆର୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ତୁମେମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛ, ତେବେ ଜଣତ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହିଁ ଅବସ୍ଥିତାରୀ ସ୍ମୃତି କୁହାଯାଏ । ଯଦି ଏହିଠାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ କାହାର ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ତେବେ ବସ୍ଥିତାରୀ ସ୍ମୃତି କୁହାଯିବ । ତେବେ ଜଣତ୍କ ଘରେ ଖାଇବ, ପିଇବ, ରହିବ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବ ଏହା ତ ଠକିବା ହେଲା ନା । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବସ୍ଥିତାରୀ ଶକ୍ତି କୁହାଯିବ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ଏହା ବସ୍ଥିତାରୀ ଭକ୍ତି ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି, ଏକମାତ୍ର ବାବା କେତେ ଚମତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ? ଆମକୁ ବିଶ୍ଵାସ ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହି ଜଣତ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ମୋର ତ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ଦ୍ଵାରୀତୀୟ କେହି ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାଃ! ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ତୁମେ କହୁଥିଲ ଆମେ କେବଳ ଆପଣତ୍କର ହିଁ ଭକ୍ତି କରିବୁ । କାରଣ ସିଏ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ ତ କାହାକୁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଉନାହିଁ, ସେହି ଜଣତ୍କୁ ହିଁ ପତିତପାବନ କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ହିଁ ସର୍ବବୋଧ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଭକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏବେ ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ତେଣୁ ଜ୍ଞାନ ସାଗରତ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ଆମେ ଆପଣତ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବୁ ତେଣୁ ଏହିକଥା ସବୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବା ଦରକାର ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜେ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛି ନା ଅନେକ ମିତ୍ର, ସମ୍ପର୍କୀ ଆଦିତ୍କୁ ମନେପକାଉଛି ? କାରଣ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦି ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମକୁ ଯାଉଛି ତେବେ ତୁମର ସ୍ବାଦ ବସ୍ଥିତାରୀ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତେବେ ସେଠାରେ ତୁମକୁ ଦୈବୀ ସମ୍ପର୍କୀ ମିଳିବେ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତୁମକୁ ସମସ୍ତେ ନୂଆ ମିଳିବେ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କାହାକୁ ମନେ ପକାଉଛି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ପାରଲୌକିକ ପିତାତ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ, ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ହଟାଇ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଯେତେ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ବାବାଟଙ୍କୁ ଯେତିକି ମନେ ପକାଇବା ବାବା ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ସେତିକି ମନେ ପକାଇବେ । ବାବାଟଙ୍କର କ'ଣ କୌଣସି ପାପ ରୁକ୍ତ ହେବାର ଅଛି କି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ବସିଛ । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ତାତ୍କର ନିଜର ଶରୀର ତ ନାହିଁ । ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାତ୍କ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତିଦିନ କରିଛ— ବାବା ଆପଣ ଆସିଲେ ମୁଁ ଆପଣତ୍କର ହୋଇଯିବି ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବି । ତେଣୁ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପଚାରୁଥାଅ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାରମ୍ବାର ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ତୁଟିଯାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟିବ, ପୁଣି ତୁମେ ମନେ ପକାଇବ, ପୁଣି ତୁଟିବ । ପିଲାମାନେ ତ କରମାନୁସାରେ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଭଲ ଭାବରେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତୁମେ ଏହି ବଂଶାବଳୀରେ ଆସିଯିବ ତେଣୁ ନିଜର ଯାତ୍ରା କରିତାଲ, ତାଜରୀ ମଧ୍ୟ ଲେଖ । ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ କୁଆଡେ-କୁଆଡେ ଗଲା ? ତେବେ ସିନା ବାବା ବୁଝାଇବେ । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ମନ, ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି ତାହା ଏଣେ ତେଣେ ଚାଲିଯାଉଛି । ତେଣୁ ଅସ୍ଥିର ରହୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧି ବିଚଳିତ ହେଲେ ବହୁତ କଷତି ହୋଇଯିବ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ବହୁତ ଫାଇଦା ହେବ, ବାକି ସବୁଥିରେ କଷତି ହିଁ କଷତି । ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ମୁଖ୍ୟ ବାବାଟଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ ଚଳାଇବାକୁ ହେବ, କାରଣ ପାଦେ-ପାଦେରେ ଲାଭ ରହିଛି ଏବଂ ପାଦେ-ପାଦେରେ କଷତି ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତେବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ତୁମେ ଦେହଧାରୀତ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନିଜର କଷତି ହିଁ କରିଛ । ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ଦିନ ମିଶି ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା । ଏଥିରେ ତୁମର କେବଳ କଷତି ହିଁ ହୋଇଛି, ଏବେ ବାବାଟଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହି ନିଜର ଫାଇଦା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଏହିଭଳି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ମୁଖରୁ ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ବାହାର କରିବା ଦରକାର । ବାବାଟଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଦରକାର । କେତେକ ସନ୍ତାନତ୍କର କଉଡି ଅର୍ଥାତ୍ ବିନାଶୀ ଧନ ରୋଜଗାର କରିବାର ଚିନ୍ତା ରହୁଛି । ମାୟା ବସ୍ତବସାୟ ଆଦି କରିବାର ବିଚାର ନେଇଥାସୁଛି । ଧନବାନମାନଙ୍କୁ ତ ଏହିଭଳି ବିଚାର ବହୁତ ଆସିଥାଏ । ତେବେ ବାବା କ'ଣ କରିବେ । ଏହି ବାବାଟଙ୍କର ତ କେତେ ବଡ଼ିଆ ବସ୍ତବସାୟ ଥିଲା, କୁଆଡେ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ଯଦି କେହି ବେପାରୀ ଥାଆନ୍ତିଲା ମୁଁ ପଚାରୁଥିଲି ପ୍ରଥମେ କୁହ ତୁମେ ବେପାରୀ ନା ଏଜେଣ୍ଟ ? (ବାବା ଅନୁଭବ ଶୁଣାଉଥିଲେ) ତେଣୁ ତୁମକୁ ବସ୍ତବସାୟ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ତ କଲିୟୁଗ ଶେଷ ହୋଇ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ପତିତମାନେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବେ ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ଯେତେ ଯେତେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ପବିତ୍ର ହେବ । ପବିତ୍ର ରହିବା ଦ୍ଵାରା ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବ । ପତିତମାନେ ତ ନା ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ ନା ସେମାନଙ୍କର କିଛି ଧାରଣା ହେବ । କାହାକୁ-କାହାକୁ ନିଜର ଭାଗସ୍ଥ ଅନୁସାରେ ସମୟ ମିଳୁଛି, ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ଆଉ କାହାକୁ ପୁଣି ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ହିଁ ମିଳୁନାହିଁ । ଯିଏ କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେତିକି ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ସିଏ ସେତିକି ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଦରକାର । ଯଦି ରୋଜଗାରରେ କଷତି ହୋଇଯାଉଥିଲା ତେବେ ଆଗରୁ କହୁଥିଲେ ଏହା ଲିଖିତତ୍କର ଲବ୍ଧି ଏବେ କହୁଛୁ ତରାମା । ଯାହା କିଛି କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିଲା ତାହା ହିଁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏବେ ୪ ଘଣ୍ଟା ଯୋଗ କରୁଛ କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ କଲ୍ପରେ ଅଧିକ ଯୋଗ କରିବ । ନା । ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା

ଦିଆଯାଉଛି, ଏବେ ଯଦି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ତେବେ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ମଧ୍ୟ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ । ତେଣୁ ଯାହାର କର ମୋର ବୁଦ୍ଧି କୁଆଡେ-କୁଆଡେ ଯାଉଛି । ମଲ୍ଲିକ ଯୁଦ୍ଧରେ ବହୁତ ସାବଧାନତା ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଆରକ୍ଷା— ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସନ୍ଦେହସମ୍ବନ୍ଧ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଶୁଭରାତ୍ମୀ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବୁଦ୍ଧିବାନ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ପାରସ କରିବାକୁ ହେବ, ଏଣେ ତେଣେ ଘୁରିବାକୁ ନଦେଇ ସ୍ଥିର ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତା' ଉପରେ ହିଁ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଭ୍ରମରୀ ଭଳି ଜଞ୍ଜନର ଭୁଁ-ଭୁଁ କରି ନରକବାସୀ ହୋଇଥିବା କୀଟମାନଙ୍କୁ ଦେବୀ-ଦେବତା କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଶୁଭ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ନିଜର ଭାଇଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିରାଜିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଅବିନାଶୀ ସୁହାଗ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟର ତିଳକଧାରୀ ତଥା ଭବିଷ୍ୟତର ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୁଅ । ସଂଗମଯୁଗରେ ଦେବମାନଙ୍କର ଦେବ ଅର୍ଥାତ୍ ମହାଦେବଙ୍କର ସୁହାଗ ଏବଂ ପରମାତ୍ମ ବା ଈଶ୍ଵରୀୟ ସନ୍ତାନ ହେବାର ଭାଗ୍ୟର ତିଳକ ପୁରାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ଏହି ସୁହାଗ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ରହିବ ତେବେ ମାୟା ଏହି ତିଳକକୁ ଲିଭାଇପାରେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସଂଗମଯୁଗର ସୁହାଗ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟର ତିଳକଧାରୀ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତର ରାଜ୍ୟ ତିଳକଧାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ରାଜ୍ୟ ତିଳକର ଉତ୍ସବ ପାଳନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ରାଜା ସହିତ ରାଜ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ତିଳକ ଦିବସ ପାଳନ କରାଯାଏ ।

ସ୍ତୋତ୍ରାଂଶ:- ସଦା ସର୍ବଦା ଜଣଙ୍କର ସନ୍ଦେହରେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ରୁହ, ତେବେ ସେହି ସନ୍ଦେହ ସବୁ ପ୍ରକାରର ମେହେନତକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***